

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **město Klatovy**
sídlem nám. Míru 62, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti OZNŘ:

1) **ENES FLEISCH s.r.o.**
sídlem Dědinská 893/29, 161 00 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Davidem Navrátillem
sídlem Hluboká 1336/55, 326 00 Plzeň

2) **Telco Pro Services, a.s.**
sídlem Duhová 1531/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. PK-RR/3073/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce je povinen nahradit osobě zúčastněné na řízení 1) náklady řízení ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

13 228 Kč, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Bc. Davida Navrátila, advokáta.

IV. Osoba zúčastněná na řízení 2) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. PK-RR/3073/18 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí – stavební povolení Městského úřadu Klatovy, odboru výstavby a územního plánování ze dne 9. 5. 2018, č. j. OVÚP/3309/18/My (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu povolil stavbu „Manipulační plocha na části pozemku Koldinova 672 pro potřeby jatek“ na pozemcích parc. č. 1972/68, 1972/69 v k. ú. Klatovy a současně stanovil podmínky pro provedení stavby.

II.

Žaloba

2. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné a věcně nesprávné. Navrhovaná stavba dle předložené projektové dokumentace přímo navazuje na vjezd navrhovaný z ulice Jateční ležící na pozemku p. p. č. 1972/6 v obci a k. ú. Klatovy, přičemž tento vjezd není součástí povolované stavby. Vlastníkem pozemku p. p. č. 1972/6 je žalobce. V původní žádosti žadatele [osoby zúčastněné na řízení 1)] o vydání územního rozhodnutí byl obsažen i návrh stavby sjezdu na p. p. č. 1972/6 a byl rovněž součástí původního rozhodnutí stavebního úřadu č. j. OVÚP/436/16/My ze dne 19. 1. 2016, kterým byla žádost žadatele zamítnuta právě zejména z důvodu nesouhlasu žalobce se stavbou žadatele. Následně v rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. RR/996/16 ze dne 29. 4. 2016 byla věc posouzena tak, že sjezd na p. p. č. 1972/6 nemá být již povolován stavebním úřadem podle stavebního zákona, neboť byl povolen silničním správním úřadem – hospodářským odborem MěÚ Klatovy a jím vydaným rozhodnutím o povolení připojení pozemku p. p. č. 1972/68 na pozemní komunikaci. Rozsah stavby povolované stavebním úřadem byl tedy následně omezen a stavba vjezdu byla z projektové dokumentace vyňata. Toto proběhlo na základě právního názoru krajského úřadu obsaženého ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 29. 4. 2016.
3. S uvedeným posouzením věci žalobce nesouhlasil. Budoucím užíváním povolované stavby je přímo dotčeno vlastnické právo žalobce k pozemku p. p. č. 1972/6, neboť vjezd na stavbu bezprostředně navazuje na sjezd z komunikace přes žalobcův pozemek. Bez užívání tohoto sjezdu přes pozemek žalobce není užívání stavby stavebníka možné. Žalobce s tímto omezením svého vlastnického práva zásadně nesouhlasil. Jako účastník stavebního řízení uplatnil žalobce námitky proti užívání stavby dle předložené projektové dokumentace a tedy i proti samotné projektové dokumentaci, neboť předpokládal užívání pozemku žalobce p. p. č. 1972/6 bez žalobcova souhlasu.
4. Nebylo tak rozhodné, zda plánovaný vjezd na pozemku p. č. 1972/6 byl či nebyl

z hlediska správního práva platně povolen, neboť dle § 114 stavebního zákona má stavební úřad posoudit, zda užíváním stavby vybudované dle projektové dokumentace nebudou dotčena vlastnická práva jiného účastníka řízení. V tomto případě stavební úřad námitku žalobce odmítl s jednoduchým zdůvodněním, že stavba nezasahuje do pozemku p. č. 1972/6. Toto zdůvodnění však nebylo oprávněné a podložené. Povolovaná stavba se bezprostředně týká sousedního pozemku p. č. 1972/6, neboť její užívání není možné bez současného užívání tohoto pozemku. Stavební úřad tak tuto oprávněnou námitku měl řádně projednat a zabývat se jí. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí uvedl, že uvedenou námitku bude správní úřad řešit až při případném kolaudačním řízení. Toto však bylo v rozporu se stavebním zákonem (§ 114), kde se jasně uvádí, že stavební úřad se má zabývat námitkami proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo, a to již v této fázi, nikoli se touto námitkou vůbec nezabývat a odsunout ji do fáze řízení o vydání kolaudačního souhlasu.

5. Žalobce doložil, že podal správní žalobu proti územnímu rozhodnutí ve věci umístění dotčené stavby a současně vede i občanskoprávní soudní spor o uložení povinnosti žalovanému (stavebníkovi) zdržet se užívání pozemku 1972/6. Vzhledem k tomu žalobce navrhl přerušení stavebního řízení do doby pravomocného ukončení sporu. Zároveň navrhl i vyčkání ukončení soudního řízení o správní žalobě proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad tomuto návrhu nevyhověl bez bližšího zdůvodnění, pouze s odkazem na to, že žaloba na nařízení povinnosti stavebníkovi na uvedení pozemku do původního stavu se netýká pozemků stavby. Rovněž uvedl, že sjezd přes pozemek p. č. 1972/6 byl povolen silničním správním úřadem a následné provedení sjezdu podle stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Žalovaný tak zastával názor, že sjezd lze povolit a tím i omezit vlastnická práva vlastníka pozemku i vlastníka pozemní komunikace bez souhlasu tohoto vlastníka, neboť dle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích silniční správní úřad si vyžádá pouze „stanovisko“ vlastníka, nikoli jeho souhlas. Toto byl další pádný důvod k tomu, aby se stavební úřad řádně a zevrubně zabýval námitkou žalobce jako vlastníka sousedního pozemku, na kterém je umístěn vjezd na povolovanou stavbu.
6. Námitka vznesená žalobcem byla námitkou občanskoprávní povahy týkající se rozsahu vlastnických práv, proto si správní orgán o ní nemohl učinit úsudek sám – viz § 114 odst. 3 stavebního zákona. Oprávněnost zásahu do vlastnických práv žalobce užíváním pozemku p. č. 1972/6, a tudíž i sama oprávněnost napojení na pozemní komunikaci přes pozemek žalobce z hlediska soukromoprávního, a tedy i oprávněnost k užívání budoucí stavby, je předmětem občanskoprávního soudního řízení, proto měl stavební úřad řízení přerušit do doby vyřešení tohoto oprávnění stavebníka jako předběžné otázky (podobně viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 26/2013-177 ze dne 30. 10. 2014). Jelikož tak stavební úřad neučinil a žalovaný tento postup potvrdil, byl postup ve správním řízení nezákonný a nesprávný a tato vada stíhala i následně vydané správní rozhodnutí – stavební povolení. Postupem správních úřadů prvního i druhého stupně tak došlo k omezení vlastnického práva vlastníka pozemku dotčeného stavbou připojení, přičemž, jak se uvádí v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008, *„ústavně konformní omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který*

omezení sleduje, a k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno“. K veřejnoprávnímu omezení vlastnických práva žalobce jako vlastníka pozemku p. p. č. 1972/6 přitom postup stavebních úřadů vedl, aniž by k tomu žalobce jako vlastník pozemku dal svůj souhlas. Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v plném rozsahu a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, a stejně tak aby zrušil rozhodnutí prvostupňového správního úřadu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. Setrval na své dosavadní argumentaci a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného žalobce nebude jako vlastník pozemku p. č. 1972/6 vybudováním manipulační plochy omezen na výkon svého vlastnického práva. Pozemek p. č. 1972/6 je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace a tímto způsobem bude využíván i po vybudování manipulační plochy, která bude dopravně napojena na pozemek žalobce jako na kapacitně vyhovující pozemní komunikaci. Připojování sousedních nemovitostí a pozemků k pozemním komunikacím je běžný způsob užívání pozemků vedených v katastru nemovitostí jako ostatní plocha – ostatní komunikace. Pro připojení pozemku s manipulační plochou k pozemní komunikaci na pozemku žalobce bylo Městským úřadem Klatovy, hospodářským odborem, jako silničním správním úřadem dne 17. 6. 2015 pod č. j. HO/934/15 vydáno rozhodnutí o povolení připojení sousední nemovitosti. Toto rozhodnutí bylo vydáno se souhlasem žalobce a je pravomocné.

IV.

Replika

8. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného. Dle žalobce není možné nutit jej strpět užívání pozemku a realizaci cizí stavby na něm jen z důvodu, že je tento pozemek veden v katastru nemovitostí jako komunikace. Toto předpokládá omezení vlastnického práva bez souhlasu žalobce jen z titulu kategorizace pozemku v evidenci katastru nemovitostí, což by bylo v rozporu se zásadou rovné ochrany vlastnického práva. Ani ve správním řízení silničního správního úřadu o připojení, jímž žalovaný argumentoval, se žalobce nevyjadřoval jako vlastník pozemku a nedal souhlas s omezením svého vlastnického práva spočívajícím v zastavění stavbou třetí osoby – stavebníka. Vjezdy dle § 14 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích nejsou součástí komunikace a jedná se o záměr stavby žadatele na pozemku žalobce.

V.

První rozhodnutí krajského soudu

9. Rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, č. j. 30 A 223/2018-73, soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nosným důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo, že rozhodnutí o povolení připojení opravňovalo osobu zúčastněnou na řízení 1) k připojení „sousední nemovitosti“ k „pozemní komunikaci na pozemku č. 1972/6“, nicméně vzhledem k tomu, že pozemní komunikace na pozemku č. 1972/6 bezprostředně nesousedí s pozemkem č. 1972/68, resp. stavbou, musela osoba zúčastněná na řízení 1) prokázat, že disponuje veřejnoprávním či soukromoprávním titulem omezujícím žalobce v dispozici s pozemkem č. 1972/68 ve prospěch předmětné stavby, a to v části mezi komunikací a

pozemkem č. 1972/68, resp. stavbou – tj. v rozsahu dvou pásů zeleně a chodníku.

10. Proti rozsudku podali žalovaný a osoba zúčastněná na řízení 1) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 10. 2021, č. j. 8 As 121/2020-65 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelným závěr, že rozhodnutí o povolení připojení záměru osoby zúčastněné na řízení 1) na pozemní komunikaci nacházející se na pozemku žalobce opravňovalo osobu zúčastněnou na řízení 1) připojit pouze bezprostředně sousedící nemovitost a nezahrnovalo její oprávnění připojit jako sousední nemovitost i stavební záměr na pozemku parc. č. 1972/68.
11. Nejvyšší správní soud zdejší soud zavázal, aby posoudil, o kterou z forem připojení sousední nemovitosti se jedná, jaký charakter má část pozemku p. č. 1972/6 mezi stavbou a tělesem pozemní komunikace, a zda povolený „sjezd“ může zahrnovat i část pozemku v rozsahu chodníku a dvou pásů zeleně. Dále soud posoudí, zda tomu odpovídá i znění rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení, a jaký vliv má na projednávanou věc skutečnost, že rozhodnutí o povolení připojení bylo vydáno se souhlasem žalobce, případně také zohlední smlouvu, která dle soudů rozhodujících v občanském soudním řízení slouží osobě zúčastněné na řízení 1) jako platný soukromoprávní titul pro provedení úprav na pozemku parc. č. 1972/6. Teprve poté soud zhodnotí, zda v řízení bylo vyřešeno zajištění příjezdu ke stavbě.

VI.

Posouzení věci soudem

12. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Při rozhodování o žalobě byl soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

VII.

Rozhodnutí soudu

15. Soud neshledal žalobu důvodnou.
16. Řízení v této věci úzce souviselo s řízením vedeným zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 38/2018, jehož předmětem byl přezkum rozhodnutí o umístění předmětné stavby, a soud setrval na svých závěrech přijatých v dané věci. Ty se opíraly mimo jiné o výklad Nejvyššího správního soudu podaný v rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 As 168/2020-64, na nějž ostatně kasační soud odkazoval i ve zrušujícím rozsudku.
17. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“) platí, že *pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací*. Existují tudíž dvě formy připojení: křižovatka vs. sjezd a nájezd (splývající obvykle v jedno).

18. Mgr. Černín v komentáři k uvedenému ustanovení uvedl: „Platí obecné pravidlo, že pozemní komunikace se navzájem připojují formou křižovatek. Připojení formou sjezdu a nájezdu se užívá při napojování sousedních nemovitostí na dálnici, silnici a místní komunikaci prostřednictvím cesty, která nepodléhá režimu veřejného práva, a v některých případech též tam, kde by se jinak jednalo o křižovátku dálnice, silnice či místní komunikace s účelovou komunikací. Konkrétně se o sjezd a nájezd jedná tehdy, jestliže se k dálnici, silnici či místní komunikaci připojuje: - sousední nemovitost či několik nemovitostí, přičemž napojení nemá charakter účelové komunikace (typicky připojení rodinného domu přes vlastní pozemek nebo přes cizí pozemek na základě služebnosti), - sousední nemovitost či homogenní skupina nemovitostí a zároveň jde o připojení přímé; pak již nezáleží na tom, zda má napojení charakter soukromé cesty či účelové komunikace (typicky odbočka vedoucí pouze k veřejně užívané nemovitosti typu motorest či neoplocený areál hotelu), - účelová komunikace, která není veřejně přístupná (tedy nachází se v uzavřeném prostoru či objektu, srov. komentář k § 7 odst. 2), - účelová komunikace, která má povahu polní či lesní cesty.“ (ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015 – dostupný v systému ASPI k právnímu stavu ke dni 1. 4. 2017).
19. K větě druhé § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se na tomtéž místě podrobněji uvádí: „Největším zdrojem zmatku v tomto směru je však sám text zákona, který tvrdí, že „přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací“. Ve skutečnosti však toto pravidlo platí pouze ve vztahu k určení formy připojení - sousední nemovitost se tedy na pozemní komunikaci přímo připojuje sjezdem či nájezdem, nikoliv křižovatkou, a to i v případě, kdy cesta, jejímž prostřednictvím je sousední nemovitost přímo připojena, naplňuje znaky účelové komunikace. [...] Obecné pravidlo ve větě první [...] selhává v případě, kdy má být jediná sousední nemovitost připojena na určitou pozemní komunikaci prostřednictvím účelové komunikace; taková situace může nastat zejména u nemovitostí, jež mají být po svém vybudování přístupné veřejnosti, jako jsou motoresty, motely či benzínové stanice. V těchto případech bychom nedokázali podle obecného pravidla spolehlivě určit, zda se připojení má provést formou křižovatky (neboť půjde o vyústění účelové komunikace na jinou pozemní komunikaci, tedy o připojení pozemních komunikací navzájem), nebo zda má mít formu sjezdu či nájezdu (neboť půjde zároveň o připojení sousední nemovitosti). Věta druhá tento překryv řeší ve prospěch sjezdu, resp. nájezdu. [...] Co všechno pokrývá pojem "přímé připojení sousední nemovitosti"? Především se podle našeho názoru musí jednat o připojení pouze pro jedinou nemovitost (např. stavební parcela sousedící s pozemní komunikací) nebo pro homogenní skupinu nemovitostí (např. stavební parcela s domem a zahrada kolem ní, hotel s okolním areálem apod). Nemělo by jít o připojení více různých nemovitostí (např. dvou pozemků s různými vzájemně nesouvisejícími stavbami, typicky rodinnými domy). [...] Aby šlo o přímé připojení, mělo by dále připojení vést pouze po vlastním pozemku či pozemcích vlastníka připojované nemovitosti, případně ještě přes pomocný silniční pozemek podél dané pozemní komunikace (srov. komentář k § 11 odst. 5), nikoliv přes pozemek třetí osoby (srov. též výše citovanou důvodovou zprávu k zákonu č. 268/2015 Sb.).“ Na to navazuje následující výklad: „To však neznamená, že by takové "nepřímé" připojení sousední nemovitosti nebylo možné povolit nebo že by muselo mít nutně vždy formu křižovatky. Opět platí pouze tolik, že v takovém případě se neuplatní zjednodušené pravidlo rozhodování obsažené ve větě druhé a silniční správní úřad bude muset charakter napojující cesty a z toho plynoucí formu připojení důsledně zkoumat podle věty první v kombinaci s prováděcí vyhláškou. Svědčí-li například žadateli o připojení soukromoprávní titul, který jej opravňuje k využití pozemku třetí osoby (typicky služebnost), bude možno připojení povolit ve formě sjezdu a nájezdu, stejně jako v případě, že nepřímé připojení bude uskutečněno prostřednictvím lesní či

polní cesty nebo cesty v uzavřeném prostoru či objektu (srov. výklad výše) [...] K výkladu pojmu "sousední nemovitost" v komentovaném ustanovení je třeba přistoupit pragmaticky, neboť v praxi se zcela běžně vyskytují případy, kdy se má nemovitost napojit na pozemní komunikaci přes pozemek veřejnoprávní korporace (např. přes obecní potok) či přes pozemek v rukou soukromého vlastníka, který s tím ale souhlasí za finanční protihodnotu. Pokud by silniční správní úřad trval vždy na tom, aby napojovaná nemovitost s pozemní komunikací či pomocným silničním pozemkem buď bezprostředně sousedila nebo aby byla napojena nově zřízenou účelovou komunikací, vznikaly by obtížně řešitelné situace. I připojení vedoucí přes cizí pozemek je tedy možno povolit ve formě sjezdu nebo nájezdu, jestliže bude přiměřeně krátké."

20. Právě uvedené závěry našly svůj odraz i ve zrušujícím rozsudku a rozsudku č. j. 9 As 168/2020-64, proto je soud aplikoval na právě projednávanou věc. Vzhledem k tomu, že připojení stavebního záměru k pozemní komunikaci mělo být realizováno na pozemku ve vlastnictví žalobce, když tento byl odlišný od stavebníka [tím byla osoba zúčastněná na řízení 1)], a dále pomocný silniční pozemek přináležel pouze k místním komunikacím mimo zastavěné území obce a předmětná stavba byla situovaná v zastavěném území obce, nepřipadalo v úvahu přímé připojení podle § 10 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích.
21. Stavba měla být složena zejm. z veřejně nepřístupné účelové komunikace a manipulační plochy. S ohledem na projektovou dokumentaci měla na hranicích pozemků parc. č. 1972/68 a parc. č. 1972/6 počínat veřejně nepřístupná účelová komunikace.
22. Aby bylo možno uvažovat o dopravním napojení stavby na pozemní komunikaci formou křižovatky, musel by stavební záměr mít charakter pozemní komunikace. Dle názoru soudu v případě stavby *Manipulační plochy na části pozemku Koldinova 672 pro potřeby jatek* nebylo lze uvažovat o jejím připojení k pozemní komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. 1972/6 prostřednictvím křižovatky. Jednalo se totiž o připojení více sousedních nemovitostí v podobě pozemků, na nichž měla být stavba realizována (parc. č. 1972/68, 1972/69 v k. ú. Klatovy), k místní komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. 1972/6. Takové připojení je dle § 10 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích a § 1 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) realizovatelné prostřednictvím sjezdu a nájezdu. K závěru o připojení stavby formou sjezdu a nájezdu, nikoliv křižovatky, by bylo možné dospět i v případě, pokud by za připojovanou věc byla považována pouze veřejně nepřístupná účelová komunikace umístěná na pozemku parc. č. 1972/68, a to na základě § 1 odst. 2 písm. b) vyhlášky.
23. Ačkoliv stavba přímo nemezovala s pozemní komunikací nacházející se na pozemku parc. č. 1972/6, dospěl soud na základě argumentace obsažené v komentářové literatuře, s níž se ztotožnil i Nejvyšší správní soud, k závěru o charakteru připojovaných nemovitostí, resp. nemovitostí, na nichž se nachází stavba, jako nemovitostí sousedících s pozemní komunikací nacházející se na pozemku parc. č. 1972/6. Předmětný sjezd a nájezd překonávající dva travnaté pásy a chodník byl projektovou dokumentací navržen v délce cca 8 m, proto jej bylo možné považovat za přiměřeně krátký, a bylo tedy možné dopravní napojení stavby na pozemní komunikaci formou sjezdu a nájezdu.
24. V bodě 37 rozsudku č. j. 9 As 168/2020-64 dále Nejvyšší správní soud uvedl: „V takových případech „nepřímého“ připojení zahrnuje povolení k připojení sousední nemovitosti zákonitě i veřejnoprávní oprávnění žadatele připojit nemezující nemovitost přes pozemek ležící mezi

takovou nemovitostí a tělesem pozemní komunikace. Vlastník pozemku by s ohledem na skutečnost, že sjezdy nevyžadují žádnou z forem územního rozhodnutí či stavebního povolení či oprávnění, měl mít možnost hájit svá práva právě v tomto řízení (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019 – 103).“ (v řízení o povolení připojení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích – srov. bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103).

25. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2015, č. j. HO/934/15 silniční správní úřad povolil se souhlasem vlastníka místní komunikace (žalobce) a souhlasem příslušného orgánu Policie ČR připojení sousední nemovitosti umístěné na pozemku p. p. č. 1972/68 v k. ú. Klatovy na místní komunikaci p. p. č. 1972/6 v k. ú. Klatovy, Jateční ul., v souvislosti s realizací akce „Manipulační plocha na části pozemku Koldinova 672 pro potřeby jatek“ dle projektové dokumentace zpracované projekční kanceláří Macán projekce DS s.r.o. V době vydání napadeného rozhodnutí zde tudíž existoval pravomocný veřejnoprávní titul k napojení stavby na pozemní komunikaci, který byl pro správní orgán I. stupně i žalovaného závazný. Pokud se chtěl žalobce proti takové formě připojení bránit, měl tak jako vlastník pozemku, přes který mělo dopravní napojení vést, učinit v řízení o povolení připojení. Uvedené je důsledkem vůle zákonodárce, jenž přestal pro sjezdy a nájezdy vyžadovat rozhodnutí o umístění stavby, stavební povolení či ohlášení stavby.
26. Také soukromoprávní aspekt spočívající v oprávnění stavebníka k užití žalobcova pozemku za účelem zbudování sjezdu a nájezdu stojí mimo rámec přezkumné pravomoci soudu v této věci. Žalobce nicméně nezůstal bez soudní ochrany, neboť měl otevřenu cestu k civilním soudům (srov. bod 38 rozsudku č. j. 9 As 168/2020-64 a v něm citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2018, č. j. 6 As 363/2017-21). Tuto možnost ostatně i využil, a na základě výsledku civilního řízení lze uzavřít, že existoval také soukromoprávní titul k úpravě pozemku parc. č. 1972/6 v části mezi tělesem pozemní komunikace a hranicí s pozemkem parc. č. 1972/68 v podobě Smlouvy o úpravě pozemku pro umístění vjezdu ze dne 7. 9. 2015 uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 1) (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1683/2020).
27. V podané žalobě žalobce dále vznesl námitku procesní povahy spočívající v požadavku na přerušení stavebního řízení z důvodu soudního přezkumu rozhodnutí o umístění stavby a soudního sporu, v němž byla mj. řešena otázka platnosti Smlouvy o úpravě pozemku citované shora.
28. K tomu soud zaprvé uvádí, že o rozsahu vlastnických práv nebylo v projednávané věci sporu – žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 1972/6 v k. ú. Klatovy, zatímco stavebník, tj. osoba zúčastněná na řízení 1), byl oprávněn disponovat pozemky parc. č. 1972/68 a 1972/69 v k. ú. Klatovy na základě ujednání s jejich vlastníkem – třetí osobou.
29. Stran samotného přerušení řízení se soud dále ztotožnil se závěry žalovaného uvedenými na str. 7–10 napadeného rozhodnutí. Občanskoprávní soudní řízení se týkalo žalobcova pozemku, na kterém neměla být stavba realizována, a sjezd, jenž se na něm měl nacházet, byl pravomocně povolen silničním správním úřadem. Podání žaloby ke správnímu soudu proti rozhodnutí o umístění stavby nemělo ze zákona odkladný účinek, a jak je soudu z úřední činnosti známo, o přiznání odkladného účinku nebylo ani požádáno. Jednalo se tudíž nadále o pravomocné rozhodnutí, jež bylo závazným podkladem pro návazné rozhodnutí o povolení stavby. Odkaz žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 byl v právě projednávané věci nepřipadný, neboť se týkalo veřejně přístupné účelové komunikace umístěné na pozemku stěžovatelů a naplnění znaků veřejně přístupné

účelové komunikace včetně souhlasu vlastníka.

30. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že zásah do vlastnického práva žalobce měl svůj legitimní základ spočívající v pravomocném rozhodnutí o povolení připojení nemovitosti na místní komunikaci, přičemž se jednalo o připojení formou sjezdu a nájezdu. Jinými slovy, do vlastnického práva žalobce bylo zasaženo právě tímto rozhodnutím o připojení, a proto uplatněné žalobní námitky nemohly obstát v řízení o žalobě ve věci povolení stavby. Zajištění příjezdu ke stavbě ve smyslu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona bylo vyřešeno v souladu s požadavky tohoto právního předpisu a stavba mohla být povolena.
31. Soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení rozhodoval soud podle § 60 s.ř.s. Podle úspěchu ve věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který byl ve věci úspěšný. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
33. Osoba zúčastněná na řízení 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, neboť jí nebyla soudem v průběhu řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání práva na náhradu nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).
34. Soud nicméně rozhodoval také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu vystupovala osoba zúčastněná na řízení 1) v pozici účastníka řízení – stěžovatele, a tudíž má v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, publ. pod č. 2020/2010 Sb. NSS, vzhledem ke svému úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. vůči procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
35. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a v odměně advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, když advokát podal jménem osoby zúčastněné na řízení 1) kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle odstavce 2, částku 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal osobě zúčastněné na řízení 1) částku ve výši 600 Kč. Zástupce osoby zúčastněné na řízení 1) je společníkem společnosti Advokátní kancelář Navrátil Menčík s.r.o., jejímž předmětem podnikání je výkon advokacie. Zástupce osoby zúčastněné na řízení tudíž vykonává advokacii na účet jmenované společnosti (srov. § 15 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů). Jelikož je společnost Advokátní kancelář Navrátil Menčík s.r.o. plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši **13 228 Kč**. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

36. Soud nepřiznal osobě zúčastněné na řízení 1) náhradu nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, neboť advokát Mgr. Bc. David Navrátil zastupoval osobu zúčastněnou na řízení již v rámci řízení o žalobě počínaje uplatněním práv osoby zúčastněné na řízení, k převzetí zastoupení tudíž došlo již tehdy, nikoli až pro účely kasačního řízení. Soud rovněž nepřiznal osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v podání „*vyjádření k vyjádření Města Klatovy*“ ze dne 22. 9. 2020, učiněný v rámci kasačního řízení, neboť obsahem tohoto vyjádření je v zásadě pouze upozornění na existenci rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 18. 7. 2019, č. j. 6 C 192/2017-303.
37. Osoba zúčastněná na řízení 2) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla soudem v průběhu řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání práva na náhradu nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do dvou týdnů po jeho doručení podat kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 27. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu